

man tænkte sig af dem, at Servituterne bleve paalagte, og naturligtvis ikke af nogen anden Grund; men nu er Fæstningsværkernes Anvendelighed erkjendt for ikke mere at være tilstede, det er erkjendt, at de ere til ingen Nytte, hvilket ogsaa er indbrømt i Motiverne og i den ærede Krigsministers Udtalelser. Og dog forlanger man, at disse Ciere skulle afkjøbe det, som ikke mere med Billighed kan tænkes at være dem paalagt, efter at Fæstningen har ophørt at være Fæstning. Det forekommer mig, at naar Aarsagen ophører, saa maa Virkningen selvfølgelig ogsaa ophøre, altsaa med Erkjendelsen af, at Fæstningen ikke mere er Fæstning, kunne de tidligere bestaaende Indskrænkninger, som Brugen af Fæstningen medførte, heller ikke mere eksistere. Den saakaldte Erstatning blev jo givet strax efterat Frederik den 3die factisk var kommen i Besiddelse af Cnevælden, det var dengang, det foregik, ellers turde det vel være muligt, at det ikke var skeet saa hensynsløst, som det dengang skete. Naar derfor Commissionen i 1858 i sin Betænkning har sagt, at der var givet Erstatning, saa troer jeg, at dette ikke er rigtigere, end naar den høitærede Minister idag har sagt, at der var givet rundelig Erstatning. Det er ikke nok, at de Grundeiere, som eie Eiendomme indenfor Demarcationslinien, have maattet bære paa denne Servitut, som i saa lang Tid, nu omtrent i 200 Aar, har været dem paalagt; nu forlanger man ovenikjøbet, at de Byrder, som have hvilet saa tungt paa dem, skulle de ikke kunne blive frie for, uden at afløse dem, uagtet Aarsagen til Servituten ikke mere eksisterer. Det hedder endelig, at det af Regjeringen selv vil blive bestemt, hvor stort Bedetlaget skal være, og det tilføies i Motiverne, at det bestemt maa forudsættes, at Regjeringen vil følge faste og retsferdige Grundsætninger. Det er henimod Aaret 1880, at denne Bestemmelse vil komme til Anvendelse, og det forekommer mig i alt Fald at være noget voveligt nu at sige, at Regjeringen til den Tid vil gaae frem efter faste og retsferdige Grundsætninger, thi vi have jo intet Begreb om, hvilken Art af Regjering vi til den Tid ville have. Denne Bestemmelse er imidlertid, som det hedder i Motiverne, ingen Trusel, den er kun sat for at opmuntre til Afløs-

ning; men allerede den Omstændighed, at Regjeringen troer at sikke sig ved at udtale, at det ikke er nogen Trusel, vækker, efter min Mening, nogen Mistanke om, at Bestemmelsen dog fremtræder som en Trusel. Hvis Du ikke indløser din Eiendom til de Terminer, der her ere bestemte, saa fastsætter jeg selv, hvilket Bedetlag jeg vil have. — Hvis dette ikke er en Trusel, saa har jeg ikke noget Begreb om, hvad der er en Trusel, jeg seer ikke, hvorledes man kraftigere kan true. — Det er allerede blevet bemærket, at Regjeringen vil benytte Leiligheden til for de projecterede Gaders Bedkomme at udvide den nu gjældende Bestemmelse om Bredden fra 20 Alen til 25 Alen samt til at foreskrive en Forstørrelse af Gaardsrummene fra, saavidt jeg erindrer, $\frac{1}{4}$ til $\frac{1}{3}$ af det hele Grundareal. Dette forekommer mig heller ikke at være overeensstemmende med det Siemed at forstærke, som allerede den ærede sidste Taler bemærkede, den ubemidlede Klasse Leilighed til at søge Baaninger, der kunne stemme med dens Kaar. — Naar Planen til Bebyggelsen skal bifaldes af Regjeringen, og Kjøbenhavns Communalbestyrelse kun faaer Lov til at udtale sig derom og ikke faaer afgjørende Stemme, det vil altsaa sige, at Regjeringen erklærer: Jeg vil høre din Mening derom, men hvis den ikke stemmer med min Anskuelse, saa vil jeg dog gjøre, hvad jeg anseer for rigtigt, saa maa jeg ogsaa finde dette meget urigtigt. Actieselskabet Tivoli er allerede omtalt. Jeg kan heller ikke begribe, hvorfor Regjeringen, som der staaer i Motiverne, finder Grund til, at Statskassen fremdeles skal gjøre nogen Opoffrelse for at conservere dette Etablissement. Det er aabenbart kun et Forspølsesetablissement, og hvorfor skal da Regjeringen gjøre nogensomhelst Opoffrelse derfor? I Absolutismens Tid heed det undertiden, saasnart en saadan Opoffrelse eller Begunstigelse fandt Sted: „Det er for at more Folk, for at de ikke skulle tænke paa alvorlige Ting; hvad enten det nu var med eller uden Grund, saa var dette den sædvanlige Talemaade“. Nu troer jeg derimod, at dette ikke godt kan ansøres, og jeg troer heller ikke, at man burde søge at aflede Opmærksomheden fra alvorlige Ting ved at understøtte dette Etablissement.